

CARTIER

de noapte

Mama și cu tata m-au făcut la mare dragoste.

Am fost crescută de două bunici – una moldoveancă, alta evreică. Toată copilăria mea, adolescența și o bună parte din anii care au urmat am fost pupată în fund și alintată de aceste două femei care au făcut din mine o pu-toare extraordinară.

Am făcut școală și liceu cu predare în limba rusă. Două facultăți.

Am lucrat ca dereticătoare, spălătoreasă de vase, vânză-toare de parfumuri ieftine, vânzătoare de parfumuri scumpe în buticuri de lux, am predat rusa nemților, de câțiva ani fac contabilitate pentru ei.

În 2013 mi-am tras un blog pentru maturi, povestind, fără niciun fel de cenzură, experiențele de sex și tot ce ține de relațiile mele cu bărbații. Lola Majeure Blog s-a dovedit a fi unul dintre cele mai citite, criticate și discutate, iar pagina mea de facebook a fost bombardată cu mesaje: de la cele mai tâmpite până la cereri în căsătorie.

Am 35 de ani, sunt căsătorită pentru a doua oară.

Am scos 3 cărți cu ceva mai mult decât amor și des-trăbălare în ele.

O am pe Matilda – o mătă nesuferită găsită lângă un tomberon, care a pus stăpânire pe mine, făcându-mă să înțeleg cât sunt de mici și neputincioși oamenii.

LOLA MAJEURE

Cârțița

ROMAN

CARTIER de noapte

Editura Cartier, SRL, str. București, nr. 68, Chișinău, MD2012.
Tel./fax: 022 24 05 87, tel.: 022 24 01 95. E-mail: cartier@cartier.md
Editura Codex 2000, SRL, Strada Toamnei, nr. 24, sectorul 2, București.
Tel./fax: 210 80 51. E-mail: romania@cartier.md
cartier.md

*Cărțile CARTIER pot fi procurate online pe shop.cartier.md
și în toate librăriile bune din România și Republica Moldova.
Cartier eBooks pot fi procurate pe iBooks, Barnes & Nobles și pe cartier.md*

LIBRĂRIILE CARTIER

Librăria din Centru, bd. Ștefan cel Mare, nr. 126, Chișinău.

Tel./fax: 022 21 42 03.

E-mail: librariadincentru@cartier.md

Librăria din Hol, str. București, nr. 68, Chișinău. Tel.: 022 24 10 00.

E-mail: librariadinhol@cartier.md

Librăria online, shop.cartier.md, e-mail: vanzari@cartier.md

Colecția *Cartier de noapte* este coordonată de Boris Cremene

Editor: Gheorghe Erizanu

Lectori: Victor Pânzaru, Em. Galaicu Păun

Coperta seriei: Vitalie Coroban

Coperta: Vitalie Coroban

Design/tehnoredactare: Vitalie Coroban

Prepress: Editura Cartier

Tipărită la Bons Offices

Lola MAJEURE

CĂRTIȚA

Ediția I, noiembrie 2019

© 2019, Editura Cartier, pentru prezenta ediție.

Toate drepturile rezervate.

Cărțile Cartier sunt disponibile în limita stocului
și a bunului de difuzare.

Descrierea CIP a Camerei Naționale a Cărții

Majeure, Lola.

Cărțița: Roman / Lola Majeure; cop.: Vitalie Coroban. – [Chișinău]:
Cartier, 2019 (Tipogr. „Bons Offices”). – 68 p. – (Colecția „Cartier
de noapte” / coord. de Boris Cremene, ISBN 978-9975-86-375-9).
500 ex.

ISBN 978-9975-86-377-3.

821.135.1(478)-312.5

M 16

„Lo-lii-ta: vârful limbii execută o mișcare în trei timpi, coborând pe vălul palatului ca să atingă, la timpul trei, dinții. Lo. Li. Ta.” Dacă nimfeta lui Nabokov ar fi crescut mare, ar fi ajuns Lola. Ma-jeure, pentru că cititorul meu trebuie să aibă 18 ani împliniți. Nu e nume de buletin, e pseudonim. Un nume de buletin presupune o anumită femeie, o anumită culoare a ochilor, mărime a sânilor, anumiți dinți cariați. Nu ai loc de imaginație. Un pseudonim, o Lolă anonimă oferă mai multă libertate. Adesea mi s-a spus că aș fi cutare actriță sau cutare prezentatoare TV ori vecina sau prima dragoste a cuiva. Oamenii pot să aleagă pe cine o vor ca Lola.”

Pentru mama

În stânga mea o femeie ținea în brațe o pisică gata să fete. Dacă o lăsai din mâini, cred că ieșeau motănașii din ea și se rostogoleau pe podeaua udă. Pe celălalt scaun – doi îndrăgostiți și-au adus câinele să-l adoarmă. Un copil roșcat urla că țeastoasa lui nu mai mănâncă de-o săptămână. Toți acești proprietari de animale se uitau mirați la mine, dar nu se încumetau să mă întrebe ce caut aici și ce nu este în regulă cu animalul meu. Nu era o idee prea bună, dar această vizită la veterinar era unica ieșire din situație. Mă va crede nebun sau excentric. În cel mai rău caz, se va supăra că-i iau din timp. Nu știam cum să încep, l-am întrebat care sunt măsurile de îngrijire a unei cârțițe, ce le place să mănânce și dacă există vreo modalitate pașnică de a fi calmate atunci când sunt agitate. Doctorul m-a felicitat pentru alegerea pe care am făcut-o atunci când mi-am luat un astfel de animal de companie, dar nu știe prea multe căci eu, adică ea, e primul lui caz. Data viitoare îmi va spune ce să fac. Mi-am mușcat limba, i-am mulțumit și am ieșit. În urma mea au intrat cei cu câinele. L-am invidiat.

O zi pierdută în zadar. Ca multe altele care au fost și care vor veni. La 10 trebuie să fiu la secția de poliție, dar până atunci trebuie să reușesc să trec pe la magazin. Să cumpăr o botniță și-o lesă de calitate.

Obosisem să tot privesc la picioarele ei. De când a intrat în cameră și s-a așezat pe scaun, fără să-mi acorde atenție, stăteau cârnite unul spre celălalt vârful degetelor atingându-se și formând un semicerc ca desenat de-o mână de bețiv. Avea emoții, mă privea încercând să nu-și trădeze curiozitatea, dezgustul și teama. În încercarea de a sparge gheața, am început să-i povestesc despre sorămea și cum a rămas fără dinți cât a fost la psihiatrie. I-au dezbătut infirmierele, încercând să-i bage mâncarea cu sila. M-am gândit că asta ar înviora-o puțin, că frica de a rămâne știrbă e mai mare decât frica de închisoare, că o va bucura vestea că altă femeie suferă mai mult decât ea.

— Cât timp a stat sora ta la balamuc?

— Două luni.

— Ce făceai când ți-au telefonat?

— Nimic deosebit. Când mi-au telefonat să-mi spună că, printr-un sistem aleatoriu, am fost ales să monitorizez timp de patru luni o femeie care a fost declarată *bolnavă* și că cele câteva fraze pe care urma să le scriu la sfârșit aveau să decidă dacă va face sau nu închisoare, îmi căutam ciorapii aruncați la întâmplare sub masă. Cu o seară înainte, împreună cu trei prietene încercaserăm să redăm, cât mai real și mai frumos posibil, una dintre picturile lui Jan Saudek, în care două grășane îi sug țățele unei slăbănoage.

— Nu ți se pare nedrept? mă întrebă tulburată. Cred că o tulburase mai mult calmul meu decât situația în sine.

— De ce? Nu știu cine m-a turnat. Nu știu dacă am fost o soție rea, o fiică nedemnă, o soră incapabilă să

ofere dragoste, nu știu care e motivul, nu înțeleg unde am greșit. Depind de tine, de ce vei scrie, de ce-o să decidă oamenii necunoscuți. Mă voi întoarce acasă, va trebui să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic, dar s-a întâmplat. Știi pe câți i-au arestat anul trecut? 14! Anii precedenți erau mai puțini. Pe unul l-au închis pe doi ani, făcuse ceva ieșit din comun. Nu e corect! Știi câți au fost turnați în total? 400!

400 nu era o cifră atât de mare. În realitate, cere-
rile erau de zece ori mai multe, oricine își putea turna
vecinul, soția sau copilul. Ai uitat să uzi grădina, ești
turnat, ai uitat să-ți închei șlițul, ești turnat. Aberații
de tot felul. În fiecare an, poliția edita o broșură cu
cele mai neobișnuite cereri parvenite. Cele care meritau
atenție mă gândesc că erau scrise mai frumos și frazele
formulate mai plauzibil. Nu erau infracțiuni sau crime
odioase, pur și simplu, la un moment dat cineva își
dădea seama că omul de lângă el nu mai este potrivit
locului, că s-a stricat mecanismul și trebuie corectat,
reparat, că nu corespunde, aducea dovezi în scris. Soțul
prietenei mele, cea grasă, făcea închisoare pentru că
nu și-a onorat obligația de fiu. Așa au decis părinții lui.
Nu-i vizita, nu le trimitea cărți poștale, nu le-a zis că
s-a căsătorit. Ei i-au achitat studiile și apartamentul,
tot ei l-au băgat la închisoare. Nici nu le-a fost jenă
să recunoască. Câteodată îl vizitează. De frica lor, el
accepta să iasă. Niciodată n-am avut treabă cu poliția,
cercul meu de prieteni urăște legile și copoii precum
urăște Ursula doctorii.

Aș fi preferat să am o altă *pacientă*. Aș fi preferat să nu fiu deranjat în dimineața asta. Nu avea de gând să-și îndrepte picioarele. Am luat-o ca pe-o provocare.

— Te-ai culca cu mine? nu știu ce-i veni să întrebe.

— Da. Și cu mama ta, cu soră-ta, cu mătușa, cu prietena cea mai bună, cu vecina, cu soacra, cu fiica dacă e destul de mare.

— Am înțeles, nu trebuie să continui.

— M-ai întrebat, am răspuns. Ce-a fost asta?

— Încerc să fac ce n-am făcut până acum – să fiu obraznică.

— Atunci prea puțin încerci. Ți recomand să-ți iei o rochie neagră, cu nasturi până la gât, să-ți prinzi părul în coc, să stai cu picioarele strâns lipite, puțin înclinate spre stânga. Asta mă va intrigă.

— O să mă gândesc.

Trecuse abia o jumătate de ceas din cele două ore destinate conversațiilor. Îmi era foame, voiam să fumez, voiam să o fut pe Cosette. Pacienta mea își dădea seama de asta, iar eu îmi dădeam seama că acest joc va dura mult. Până când, printre minciuni și intonații false, n-o să se strecoare adevărul și atunci poate c-o să înțeleg ce dracu' caută această femeie în fața mea și cine ar fi putut să o declare bolnavă.

*

Tata a dorit să mă vadă avocat sau economist măcar. Mie mi-a plăcut să tund oameni și m-am făcut frizer. Până acum trei ani, mi-am plimbat degetele prin capul tuturor bărbaților de la noi. Împreună cu Mango, un tip rușinos

și muncitor, am deschis cea mai respectată frizerie din oraș. Refuzam categoric să primim femei. În prezența lor nu te poți băși ca lumea. Mereu trebuie să te ții în frâu.

Tata s-a împăcat cu ideea că unicul său fiu strivește păduchii din capul clienților săi. Cu Mango am știut de la început c-o să mă împac. Era ascultător și vorbea puțin. Când îți alegi un partener de afaceri, îți alegi o soție. Noi doi cu Mango și capetele celor mai văzuți bărbați din oraș – chiar au fost vremuri frumoase. După moartea Mayei, i-am vândut partea mea de afacere și am cumpărat cotețul în care trăiesc acum. E un apartament mic în care mă rătăcesc.

Mi-am creat o teorie despre oameni și felul în care le stă părul. Cei mai idioți și imbecili sunt cei cu aranjare perfectă, pentru că numai idioții și imbecilii tind spre perfecțiune. Uneori nu am timp să îngrijesc de mine. Nu știu cine a inventat grija de sine, e mai de înțeleș grija de cartofi sau tufele de trandafiri. Oricum, chiar dacă nu întotdeauna arăt impecabil, părul mi-l aranjez impecabil. Mai mult decât perfect. Ca un imbecil desăvârșit.

*

Nici de această dată nu-și schimbase poziția picioarelor, începusem să cred că e handicapată. Întotdeauna întârzii, nu am avut ocazia să o văd cum intră pe ușă. I-am spus că aceste întâlniri ar putea avea loc și în altă parte, putem mânca înghețată, bea ceai, ar putea veni la mine.

— Într-un fel, seamănă a psihoterapie.

— Nu, doamnă.

Intenționat i-am zis „doamnă”. Nu aveam intenția să mă fac prieten cu ea, să nu-și facă iluzii că m-ar interesa mai mult decât trebuie viața ei, să nu-și imagineze sentimente pe loc gol, așa cum fac de obicei femeile.

— Nu înțelegi, nu mă sperie închisoarea.

Același cântec. Mă dor urechile.

— Da, mi-ai spus. Te indispuie ideea că cineva nu e mulțumit de tine și că ți s-a spus verde în ochi. Ți s-a dat motiv să te îndoiești de prezența ta impecabilă. Mie însă oamenii de fiecare dată îmi dau peste nas, nici nu trebuie să mimeze că mă plac. Apropo, închisoarea asta e un fel de izolator comod. Până și prosoapele ți le schimbă regulat, dau din cele pufoase.

— De unde știi?

— Soțul unei prietene stă acolo.

— Nu ți se pare ciudat că tocmai oamenii străini ne evaluează? Nu era mai ușor să trecem teste?

Ne întoarcem de unde am pornit.

— Nu ți se pare că dramatizezi? Privește această întâmplare ca pe-o aventură. Noi doi, timp de patru luni, vom avea o relație.

Hai c-am pocnit-o. Aș fi putut spune orice, numai să înceteze să se lamenteze.

— Ușor pentru tine.

— Deloc. O relație presupune implicarea amânduro-
ra, nu ești genul meu și asta complică lucrurile.

A zâmbit. Următoarea dată când am văzut-o, avea părul vopsit într-un roșu spălăcit, ca al băiatului cu țeastoasa, dar era frumos. Dintr-o îndârjire inexplicabilă nu i-am făcut niciun compliment. O săptămână nu am văzut-o. Mi-am zis că o fi având ciclu sau i s-a urât de mine. Mai repede decât mie de dânsa.

Încă n-am întrebat-o câți ani are. Bag mâna-n foc, la 40 nu a ajuns. Poate o naștere, sânii sunt moi, lăsați un pic în jos, a nepăsare. Cel mai tare mă amuză nasul ei. E ascuțit ca vârful unui stilou. Dacă i-l bagi în cerneală, ar putea ieși o scriere caligrafică. Parcă o văd cum se străduie să-i iasă literele drepte. Ochii ei nu au viață și nici culoare, nu-i pot înțelege, întotdeauna caută ceva sau pe cineva, nu se opresc prea mult asupra unui lucru, nu îl analizează, nu îl observă, mereu caută un răspuns sau un stăpân. Atunci când mă gândesc la ea, o fac politicoasă. Niciun cuvânt urât. Așa îmi manifest respectul față de oameni.

Pe Cosette o fac în tot felul. Nu cred că s-ar indispune dacă ar afla ce gândesc despre ea. Matahala s-ar aprinde de plăcere. Ne știm de trei ani, o veșnicie, practic. Ne-am întâlnit când se mutase la noi pe scară, sta cu curu-n sus și căuta cheile de la apartament prin geantă. Bucura ochii trecătorilor. În ziua aceea nu aveam dispoziție de cururi, din acest motiv relația noastră durează. Am început-o pe sec. A doua zi m-a chemat să-i repar priza. Voia futută, atâta tot. Mi-am dat seama înainte să deschidă ușa, nici nu știa unde-i întrerupătorul. Era prea slabă. Se lipise de perete, credeam c-o să fac o gaură în ea și o să-mi lovesc penisul de teracotă. Cred că simțise că nu e în regulă, pentru că a doua oară am făcut-o în dormitor. I-am spus să nu mă mai mintă, să mă cheme când are nevoie, să lase prizele în pace, căci eu nu știu să le repar.

Trăim separat. Acesta e al doilea motiv pentru care relația noastră durează. Ar trebui să renunț la ea, să o las să-și caute de treabă, dar sunt prea egoist și nu-mi plac schimbările. În haosul din apartamentul și viața mea există o ordine impecabilă, nevăzută, nesimțită de nimeni, numai de mine.

*

— Cum te cheamă?

— Iwo.

— Niciodată nu aș fi crezut. Boris ți se potrivește mai bine.

— Boris e cumnatul meu. Dar nici lui nu i se potrivește numele.

— Ești căsătorit? Sau ai iubită?

Barbarei îi plăceau detaliile.

— Soția a murit. Am iubită.

— Îmi pare rău!

— Că am iubită?

— De ce te protestezi?

— Pentru că asta îți dă posibilitatea să te simți mai bine.

— Cu ce se ocupă părinții tăi?

— E atât de important?

— Eu sunt foarte atașată de ai mei.

— Am o relație minunată cu ei, îndeosebi cu tata.

— Asta e bine.

— Sunt morți, la fel ca și soția mea. În asta constă toată minunăția.

Nu mi-a mai zis că mă protestesc, înțelegea că sunt adevăruri. Începeam să ne spunem adevăruri. Asta o îndispunea și mai tare.

— Vorbeai serios când mi-ai propus să devenim amănți?

— Am spus o frază care presupunea un pic altceva. Se simțea jenată.

— Iartă-mă.

— Nu-i nimic, am putea încerca. Nu ești chiar atât de urâtă.

Nu m-am putut abține și am pufnit în râs. Nu râdeam prea des cu femeile.

— Mă cheamă Barbara. Uită ce am zis adineaori, e de la nervi. Iubita ta e frumoasă?

— Cosette? Nu. Nimic original.

— Părinții ei erau fani Hugo?

— Narcomani. Ai ce ai cu părinții. Mama și cu tata s-au culcat, după nouă luni au plesnit apele, s-a deschis uterul și ai apărut pe lume. Un organism independent, străin. Nu-ți fie frică de părinți.

— Ziceai că ar fi bine să port rochie.

— Da, încă mai cred că ar trebui.

M-am uitat deodată la picioarele ei, le-a tras sub scaun, unindu-le.

— Credeam că ai defect.

— Am, dacă am fost *turnată*.

— Că ești invalidă sau crăcănată. Atunci chiar aș fi zis că ți-a pus Dumnezeu mâna-n cap.

— Atunci n-aș mai fi avut șanse să mă iubească cineva.

— Te băgai în cerșit și deveneai vedetă.

*

În sfârșit Cosette m-a întrebat de Barbara. Stăteam la mine pe canapea. Când vine în musafirie, telefonează mai întâi, niciodată nu bate la ușă fără preîntâmpinare. Nu-mi pot explica de unde acest manierism.

— Cum e? Mă întreabă încercând să-și tragă șorturile sărind de fund în sus, lăsând să se vadă carnea. În caz de am uitat cât e de sexy și slabă.

— Nefericită.

— Și încă mai cum?

— Obsedată de ideea că cineva n-o iubește, că a greșit.

— Tu tot ești așa. Crezi că am fundul mare?

— Cred că aceștia sunt chiloți, nu șorturi.

— Ești gelos.

— Spun ce văd. Puteai să nu te acoperi, am văzut tot ce era de văzut.

Tot blocul a văzut. Cosette nu purta sutien sub ma-iourile sale largi, le cumpăra cu una sau două mărimi mai mari. Când urca scările, își aranja părul cu mâinile, lăsând să se vadă sânul. Când făcea baie, scotea sunete provocatoare, la fel și în pat. Nici nu reușeam să o ating că gemea. I-am interzis asemenea trucuri. Mă doare capul de femei isterice.

*

Într-o zi i-am zis Barbarei:

— În mine crește un animal.

A holbat ochii.

— Un lup?

— Nu cred. Ar fi prea simplu. O cârtiță. La fel ca cea care te-a turnat pe tine.

— De ce ai hotărât așa?

— Pentru că sunt adevărate năpaste. Ursula a avut cârtițe în grădină.

N-a întrebat cine e Ursula. Nu știu dacă i-am spus sau nu că așa o cheamă pe soră-mea.

— Și de mult crește?

O cucerisem definitiv.

— De mult. Noaptea bate cu labele, nu înțelege unde se află. Apropo, când ești interesată de ceva, arăți mult mai bine.

S-a rușinat.

În prima lună discuțiile noastre erau mai mult meditații și luare peste picior. Încă o mai respectam. Cu ea mă disciplinasem. Ceea ce nu a reușit să facă nici tata, nici șeful de la contabilitate.

*

— Te-am văzut vineri la cafenea. Erai cu Cosette.

Vinerea Cosette are liber și, de cele mai multe ori, face prăjituri. Ori mă roagă să ieșim în oraș și crapă prăjituri până dă pe dinafară.

— E cam slabă.

— Așa-i zic și eu.

— Cu ce se ocupă?

— Desenează. Arici, veverițe, vulpi, lupi, urși, mai puțin cârtițe. Lucrează la o editură pentru copii.

— Cum era soția ta?

— Avea pizda perfectă.

Nu am vrut să fiu nepoliticos, acest cuvânt își pierduse de mult impolitețea și vulgaritatea pentru mine. E unicul cuvânt pe care îl folosesc exact așa și nu altfel. Am îngrijit-o pe Maya doi ani și jumătate. Accident vascular. Labiile ei, ca două aripi de fluturi, mi s-au întipărit cel mai bine în minte, erau perfecte. Aș fi putut să o rog pe Cosette să le deseneze din memorie. Anatomic era perfectă. După ce-a murit, pizda ei mi-a lipsit cel mai mult.

La despărțire am dat mâna cu Barbara. Avea degetele puternice. Putea căra lăzi cu bere.

— Probabil ți-a fost greu.

— Nu mie, ei. Doi ani și jumătate, zi de zi, să accepți ca omul pe care nu-l poți suporta să te hrănească cu lingurița și să te șteargă la fund. Cu o săptămână înainte de a face acel tromb vascular, mi-a cerut divorțul.

*

Cosette mă numește prefăcut, zice că port măști, că joc în fața oamenilor, că sunt viclean și mă gândesc doar la mine. I-am zis că are dreptate. Cel mai tare se enervează când îi zic că are dreptate și nu încerc să o conving de contrariu. La lucru mă așteaptă un teanc de hârtii ce trebuie traduse. M-am lăsat de tuns. Fac traduceri. După cum se plătește, așa și lucrez. Ivan plătește rău. Pentru că treburile merg prost, pentru că e un pic zgârcit, pentru că e prietenul meu. Ivan e homosexual. Tăică-su l-a făcut așa să creadă, l-a nemernicit. Când eram mici, ne-a prins că ne pipăiam cocoșei. Pe mine m-a bătut doar. Lui i-a înfipt o ghioagă în fund, întrebându-l dacă asta vrea să facă toată viața. Prietenia

noastră se bazează exclusiv pe această umilință. Din cauza acestui secret niciodată nu ne certăm prea tare, iar dacă ne certăm, el își cere iertare primul, de frică să nu mă supăr și să-l părăsc cuiva. Am încercat să-l duc la fete, dar n-a avut niciun efect. În schimb, eu turbam de fericire. Ivan achitase din timp, luaserăm patru. Vara, Toamna, Iarna și Primăvara – așa le-am numit. În mai puțin de-un ceas trecuse anul.

*

Am mințit-o pe Barbara când i-am spus că Maya era urâtă. I-am zis doar ca să se simtă bine, toate femeile se simt bine când le umilești pe altele. Maya era zâna mea. Îmi era insuportabil să văd cum trupul ei n-o mai asculta, pierduse reflexele, nu simțea când se pișa, ținea încheietura mâinii îndoită ca ghearele unui vultur și ochii ațintiți în tavan, într-un singur punct. Îi comandasem creme pentru masaj din străinătate. O ungeam de două ori pe zi până-mi amorțeau mâinile. O iubeam ca pe copilul meu. Câteodată mă gândeam că boala i s-a tras din prea marea mea iubire, că Dumnezeu s-a îndurat de mine și mi-a lăsat-o, nu i-a dat-o altuia. Calică, dar în patul meu. Când a murit Maya, Ivan a plâns mult, s-a îmbătat, a făcut scandal. Să nu fi fost homosexual, aș fi crezut că erau amanți. După Maya n-a mai fost la fel. Dacă ar învia, s-ar bucura să vadă ce am ajuns. N-am să iubesc mai mult pe nimeni, pentru că tot de ce am fost în stare să iubesc stă îngropat la doi metri sub pământ. Cred că mariajul nostru a fost greșeala ei cea mai mare, m-a acceptat doar ca să-și dăuneze, să se mutileze. A suferit mult și a moștenit Raiul.